

Warszawa, 7 lutego 2018 r.

**Do: Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
w Warszawie
ul. Jasna 2/4
00-013 Warszawa**

**SKARŻĄCA: FUNDACJA
INSTYTUT NA RZECZ KULTURY PRAWNEJ
ORDO IURIS
ul. Górnośląska 20 lok. 6, 00-484 Warszawa
KRS: 473488**

**Reprezentowana przez: Adwokata Tomasza Piotra Chudzinskiego
ul. Górnośląska 20 lok. 6, 00-484 Warszawa**

**Za pośrednictwem
podmiotu zobowiązanego
do udostępnienia informacji Fundacja im. Stefana Batorego
publicznej: ul. Sapieżyńska 10a, 00-215 Warszawa
KRS: 101194**

WPIS STAŁY 100 ZŁ

SKARGA

**na bezczynność Fundacji im. Stefana Batorego
w sprawie rozpatrzenia wniosku o udostępnienie informacji publicznej**

Działając w imieniu Fundacji Instytut na rzecz Kultury Prawnej *Ordo Iuris*, w oparciu o przepis art. 3 § 2 pkt 8 w zw. z art. 3 § 2 pkt 4, art. 50 § 1 i art. 149 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369 ze zm., dalej: p.p.s.a.), zaskarżamy **bezczytność Fundacji im. Stefana Batorego w zakresie rozpatrzenia wniosku z 6 października 2017 r. o ponowne rozpatrzenie wniosku z 31 sierpnia 2017 roku o udostępnienie informacji publicznej**, co stanowi naruszenie przepisów art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP i art. 4 ust. 1 w zw. z art. 1 ust. 1, art. 3 ust. 1 pkt 1,

TCh

art. 13 ust. 1 i 2 oraz art. 16 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1764 ze zm., dalej: u.d.i.p.) w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 2 i art. 5 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077 ze zm., dalej: u.f.p.).

W związku z powyższym wnosimy o:

- 1) stwierdzenie bezczynności i zobowiązanie Fundacji im. Stefana Batorego do rozpoznania wniosku o ponowne rozpatrzenie wniosku z dnia 31 sierpnia 2017 r. o udostępnienie informacji publicznej w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia się wyroku wydanego w niniejszej sprawie;
- 2) zasądzenie od Fundacji im. Stefana Batorego na rzecz skarżącej fundacji kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

UZASADNIENIE

31 sierpnia 2017 r. Fundacja Instytut na rzecz Kultury Prawnej *Ordo Iuris* złożyła do Fundacji im. Stefana Batorego wnioski o udostępnienie informacji publicznej w zakresie dotyczącym Programu dla Organizacji Pozarządowych w Polsce, który został zrealizowany w perspektywie finansowej Europejskiego Obszaru Gospodarczego przewidzianej na lata 2009–2014 (załącznik nr 2). 6 października 2017 r., wobec nieuzasadnionej odmownej decyzji Fundacji im. Stefana Batorego (załącznik nr 3), został do niej skierowany wniosek o ponowne rozpatrzenie wniosku z 31 sierpnia (załącznik nr 4).

Zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej udostępnienie informacji publicznej na wniosek następuje bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku. Wyjątkiem jest sytuacja, w której podmiot obowiązany do jej udostępnienia powiadamia w tym terminie o powodach opóźnienia oraz o terminie, w jakim udostępni informację, nie dłuższym jednak niż 2 miesiące od dnia złożenia wniosku.

Stosownie do przepisu art. 17 ust. 2 u.d.i.p., w razie wydania decyzji odmownej przez podmiot obowiązany do udostępnienia informacji publicznej niebędący jednak organem władzy publicznej, wnioskodawcy przysługuje prawo do wystąpienia z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, do którego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań. W myśl stosowanego na tej podstawie przepisu art. 16. ust. 2 pkt 1 u.d.i.p. wniosek ten powinien zostać rozpoznany w terminie 14 dni.

Do dnia wniesienia skargi, tj. do 7 lutego 2018 r., Fundacja im. Stefana Batorego nie udostępniła wnioskowanej informacji, nie poinformowała o ewentualnych powodach opóźnienia, nie wskazała terminu, w jakim udostępni informację ani nie wydała decyzji odmownej.

1. Bezczynność Fundacji

Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, z bezczynnością podmiotu zobowiązanego w zakresie dostępu do informacji publicznej mamy do czynienia wówczas, gdy podmiot zobowiązany milczy wobec wniosku strony o udzielenie takiej informacji lub odmawia udzielenia takiej informacji w nieprzewidzianej do tej czynności formie prawnej. Stanowisko podmiotu zobowiązanego, które w istocie sprowadza się do odmowy udzielenia informacji, powinno przybrać procesową formę decyzji administracyjnej, co uzasadnia stosowanie w tym zakresie k.p.a. (zob. wyrok WSA w Warszawie z dnia 29 października 2007 r., sygn. akt II SAB/Wa 85/07).

Przywołane przez Fundację im. Stefana Batorego w odpowiedzi udzielonej 21 września 2017 r. argumenty przemawiające, jej zdaniem, za brakiem obowiązku udzielenia informacji publicznej nie zasługują na uwzględnienie. Potwierdza to przedstawiona niżej argumentacja, wykazująca tym samym bezczynność Fundacji im. Stefana Batorego jako podmiotu zobowiązanego do udzielenia informacji publicznej.

2. Obowiązek udostępniania informacji publicznej przez podmioty wykonujące zadania publiczne lub dysponujące majątkiem publicznym

Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p. obowiązane do udostępniania informacji publicznej są władze publiczne oraz **inne podmioty wykonujące zadania publiczne**, w szczególności: [...] podmioty reprezentujące inne osoby lub jednostki organizacyjne, które **wykonują zadania publiczne lub dysponują majątkiem publicznym**. Fundacja im. Stefana Batorego niewątpliwie zalicza się do tego katalogu, wypełniając obie wymienione w przytaczanym przepisie przesłanki – dysponowania majątkiem publicznym oraz wykonywania zadań publicznych.

Chociaż Fundacja im. Stefana Batorego jest zobowiązana do udostępniania informacji publicznej na podstawie obu tych przesłanek, nie ulega wątpliwości, że dla powstania obowiązku udostępniania informacji publicznej wystarczające jest spełnienie jednej z nich. Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził w wyroku z dnia 3 czerwca 2015 r. (sygn. akt I OSK 1603/14), że „w świetle art. 4 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p. **przesłanka gospodarowania majątkiem publicznym jest bowiem autonomiczna względem wykonywania zadań publicznych dla uznania podmiotu za zobowiązanego do udostępniania informacji w trybie u.d.i.p. Ustawodawca posłużył się wszak w przepisie alternatywą łączną**”. W wyroku z dnia 22 marca 2016 r. (sygn. akt I OSK 458/15) NSA potwierdził swoje stanowisko: „wystarczy, że podmiot **wykonuje zadanie publiczne (nawet jeśli nie dysponuje majątkiem publicznym) czy dysponuje majątkiem publicznym (nawet jeśli nie wykonuje zadań publicznych)** – aby uznać go za zobowiązanego do udostępniania informacji publicznej”.

Wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2010 r. (sygn. akt I OSK 851/10) NSA doprecyzował ponadto, że „pojęcie «zadanie publiczne» użyte w art. 4 ustawy zamiast pojęcia «zadanie władzy publicznej» użytego w art. 61 Konstytucji RP ignoruje element podmiotowy i oznacza,

TW

że zadania publiczne mogą być wykonywane przez różne podmioty niebędące organami władzy i bez konieczności przekazywania tych zadań. Tak rozumiane «zadanie publiczne» cechuje powszechność i użyteczność dla ogółu, a także sprzyjanie osiągnięciu celów określonych w Konstytucji lub ustawie. Wykonywanie zadań publicznych zawsze wiąże się z realizacją podstawowych publicznych praw podmiotowych obywateli”. Tezę tę NSA przywołał ponownie wyrokiem z dnia 13 grudnia 2013 r. (sygn. akt I OSK 1858/13). Sądy administracyjne już wielokrotnie stwierdzały, że **fundacje również są obowiązane do udostępniania informacji publicznej, jeżeli wykonują zadania publiczne lub dysponują majątkiem publicznym**. Przykładowo orzekł tak Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 26 listopada 2014 r. (sygn. akt II SAB/Gd 156/14) oraz Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2016 r. (sygn. akt II SAB/Wa 987/15).

3. Fundusze Mechanizmu Finansowego EOG jako majątek publiczny

Treść art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077 ze zm., dalej: u.f.p.) do kategorii środków publicznych zalicza „**środki pochodzące z budżetu Unii Europejskiej oraz niepodlegające zwrotowi środki z pomocy udzielanej przez państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA)**”.

Dopełnieniem wspomnianej regulacji jest art. 5 ust. 3 u.f.p., w którym ustawodawca wskazał, że „do środków, o których mowa w ust. 1 pkt 2, zalicza się (...) niepodlegające zwrotowi środki z pomocy udzielanej przez państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA), z wyłączeniem środków, o których mowa w pkt 5 lit. c i d:

- a) Norweskiego Mechanizmu Finansowego,
- b) **Mechanizmu Finansowego Europejskiego Obszaru Gospodarczego,**
- c) Szwajcarsko-Polskiego Programu Współpracy; (...)

Przywoływany w tym przepisie w odniesieniu do katalogu wyłączeń pkt 5 wymienia natomiast jedynie „środki przeznaczone na realizację: (...) c) Norweskiego Mechanizmu Finansowego **2004-2009**, d) Mechanizmu Finansowego Europejskiego Obszaru Gospodarczego **2004-2009**”.

Co istotne, fakt dysponowania „środkami publicznymi” w kontekście wyrażonej w art. 4 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p. przesłanki „dysponowania majątkiem publicznym” jest uznawany w orzecznictwie sądów administracyjnych za okoliczność determinującą zobowiązanie do udzielania informacji publicznej przez podmiot dysponujący takimi środkami (por. m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 2 czerwca 2011 r., sygn. akt I OSK 358/11; zachowujący aktualność wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 sierpnia 2005 r., sygn. akt II SAB/Wa 80/05, wydany na gruncie

przepisów ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych, t. j. Dz. U. z 2003 r. Nr 15, poz. 148 z późn. zm.).

Mając na uwadze zasady przyznawania i wydatkowania środków Mechanizmu Finansowego EOG, źródła pochodzenia tych funduszy, a także okoliczność, że wnioski Skarżącej o udostępnienie informacji publicznej dotyczyły *Programu dla Organizacji Pozarządowych w Polsce, który został zrealizowany w perspektywie finansowej Europejskiego Obszaru Gospodarczego przewidzianej na lata 2009–2014*, należy jednoznacznie skonstatować, że fundusze, którymi dysponowała Fundacja Batorego, stanowiły środki publiczne będące niewątpliwie częścią majątku publicznego.

4. Majątek publiczny a pomoc publiczna – polemika ze stanowiskiem Fundacji im. Stefana Batorego

W piśmie z 21 września 2017 r. Fundacja im. Stefana Batorego podjęła próbę argumentacji dowodzącej, że nie jest zobowiązana do udostępnienia informacji publicznej. Usiłowała dowieść w szczególności, że środki wydatkowane w ramach funduszy EOG nie stanowią majątku publicznego w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p. Argumentacja Fundacji Batorego jest dotknięta zasadniczymi wadami, a wykorzystywana w niej terminologia w istotnym stopniu abstrahuje od pojęć języka prawnego i jest wewnętrznie niespójna.

Fundacja im. Stefana Batorego przywołuje pismo sporządzone przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w dniu 31 grudnia 2013 r. (znak DDO-52-484(2)/13/MP), które stwierdza, że fundusze EOG nie stanowią pomocy publicznej w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („wszelka pomoc przyznawana przez Państwo Członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów [...] w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi”).

Fundacja nie dostrzega jednak, że zakres pojęcia „pomoc publiczna” jest w oczywisty sposób węższy niż zakres pojęcia „majątek publiczny”, które ma oczywiście dużo szerszy charakter. Na gruncie u.d.i.p. „majątek publiczny” stanowi pojęcie autonomiczne, którego konotacja ma charakter półotwarty – art. 6 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p. zawiera bowiem wyliczenie przykładowe składników „majątku publicznego”. „Pomoc publiczna” jest tylko jednym z jego elementów, ujętym w lit. g.

Pewne zdziwienie może budzić fakt, że Fundacja Batorego przytoczyła także rozstrzygnięcie Komisji Europejskiej z dnia 11 lutego 2009 r. (N 471/2008, Dz. Urz. UE C 25 z 2 lutego 2010 r.) (załącznik nr 6) dowodzące, że środki pochodzące z Funduszy EOG w Słowenii zostały zaklasyfikowane jako pomoc publiczna. Sam fakt jego wydania świadczy jednak o tym, że środki pochodzące z funduszy EOG zostały zaklasyfikowane w zakresie pojęcia „majątek publiczny”, którego „pomoc publiczna” stanowi tylko jeden z elementów.

TW

Fundacja Batorego stosując wnioskowanie *a contrario* błędnie wyprowadza z tej decyzji Komisji Europejskiej stwierdzenie, że, „jeżeli środki były przekazywane bez pośrednictwa władz krajowych, to jako takie nie mogą być uznane za majątek publiczny (ani też – analogicznie – za środki publiczne)” (załącznik nr 3, s. 2). Teza ta jest obciążona wieloma zasadniczymi błędami.

W szczególności, Komisja Europejska w przywoływanej decyzji nie posługuje się pojęciem „majątku publicznego” ani „środków publicznych”, tylko w oczywisty sposób węższymi pojęciami „pomocy publicznej” i „zasobów państwowych”. Klasyfikując dotacje dla Państwowego Instytutu Stadniny Koni w Lipicy jako „zasoby państwowe” Komisja Europejska stwierdza, że „środki przekazywane w ramach Mechanizmu Finansowego EOG i Norweskiego Mechanizmu Finansowego są wypłacane na rachunek wypłacany przez i stanowiący własność Słowenii. Władze słoweńskie zarządzają i realizują wypłaty tych środków. Z tego względu środki pozostają do dyspozycji władz słoweńskich i są im przypisane” (pkt 12).

Abstrahując od oceny dopuszczalności i prawidłowości wnioskowania *a contrario* przeprowadzonego w oparciu o tę decyzję przez Fundację Batorego (Komisja nie sformułowała bowiem definicji „zasobów państwowych”, a jedynie analizowała przesłanki występujące w konkretnej sprawie), należy wskazać, że nawet stwierdzenie, że środki Programu dla Organizacji Pozarządowych w Polsce, który został zrealizowany w perspektywie finansowej Europejskiego Obszaru Gospodarczego przewidzianej na lata 2009–2014 nie stanowiły „zasobów państwowych” nie wpływa na ocenę, czy stanowiły one „majątek publiczny”.

Także dwa orzeczenia przywoływane w tym kontekście przez Fundację im. Stefana Batorego odnoszą się do pojęcia „zasobów państwowych”, a nie „majątku publicznego” (wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 24 września 2015 r w sprawie T-674/11 TV2/Danmark A/S v. Komisja Europejska oraz wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 11 grudnia 2014 r. w sprawie T-251/11 Austria v. Komisja Europejska).

Zakres znaczeniowy pojęcia „zasobów państwowych” jest w oczywisty sposób węższy niż konotacja pojęcia „majątek publiczny”. Przypomnieć trzeba, że zgodnie z przywoływanym już we wniosku Fundacji Instytut na rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris z 31 sierpnia 2017 r. wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie, **„majątek publiczny” stanowi pojęcie o szerszym zakresie niż „zasoby państwowe”,** bowiem „przekazanie majątku publicznego (np. środków finansowych) Stowarzyszeniu do dyspozycji powoduje jedynie, że staje się ono jego dysponentem – a zatem rozdysponowuje go zgodnie z właściwymi normami (wynikającymi **czy to z przepisów aktów normatywnych czy z właściwych postanowień umownych**) – jednak **wciąż majątek ten pozostaje majątkiem publicznym**” (zob. wyrok WSA w Krakowie z dnia 15 lipca 2016 r., sygn. akt II SA/Kr 567/16).

Tylko na marginesie trzeba dodać, że Fundacja posłużyła się w swoim piśmie jeszcze jednym pojęciem. – terminem „majątek państwa”, twierdząc, jakoby środki wydatkowane Programu dla Organizacji Pozarządowych w Polsce nie stanowiły „majątku państwa”. W kontekście literalnego brzmienia art. 6 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p. zawierającego przykładowy

TM

katalog składników „majątku publicznego” także ta teza nie posiada istotnej doniosłości w kontekście przedmiotu postępowania.

5. Dysponowanie funduszami EOG przeznaczonymi na rozwój społeczeństwa obywatelskiego jako wykonywanie zadań publicznych

Jak już wspomniano, zadania publiczne mogą być wykonywane przez różne podmioty niebędące organami władzy publicznej, bez konieczności każdorazowego przekazywania tych zadań przez organ władzy. Tak rozumiane „zadanie publiczne” cechuje powszechność i użyteczność dla ogółu, a także sprzyjanie osiągnięciu celów określonych w Konstytucji lub ustawie. Wykonywanie zadań publicznych zawsze wiąże się z realizacją podstawowych publicznych praw podmiotowych obywateli (wyrok NSA z dnia 13 grudnia 2013 r., sygn. akt I OSK 1858/13).

Nie ulega wątpliwości, że w Konstytucji RP zagwarantowano szereg zasad, praw i wolności, których realizacja determinuje wspieranie rozwoju społeczeństwa obywatelskiego (przedmiot wsparcia Programu dla Organizacji Pozarządowych w Polsce, który został zrealizowany w perspektywie finansowej Europejskiego Obszaru Gospodarczego przewidzianej na lata 2009–2014), w tym m.in. (i) zasadę demokratycznego państwa prawnego (art. 2), (ii) zasadę dobra wspólnego (art. 1), (iv) wolność tworzenia i działania związków zawodowych, organizacji społeczno-zawodowych rolników, stowarzyszeń, ruchów obywatelskich, innych dobrowolnych zrzeszeń oraz fundacji (art. 12) i (v) wolność zrzeszania się (art. 58).

W szczególności należy przyjąć, że gwarantowany art. 12 Konstytucji RP obowiązek zapewnienia przez RP „wolności tworzenia i działania związków zawodowych, organizacji społeczno-zawodowych rolników, stowarzyszeń, ruchów obywatelskich, innych dobrowolnych zrzeszeń oraz fundacji”, a co za tym idzie **realizacja tak istotnej wartości jak rozwój społeczeństwa obywatelskiego, wyznacza zadania podmiotów zobowiązanych reprezentujących wspólnotę publicznoprawną, czyniąc przez to wspieranie (np. finansowanie z zasobów publicznych) rozwoju społeczeństwa obywatelskiego zadaniem publicznym** (por. np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 czerwca 2017 r., sygn. akt I OSK 2586/16, który czynności z zakresu ochrony zdrowia finansowane ze środków publicznych, w rozumieniu u.f.p., uznał za wykonywanie zadań publicznych w znaczeniu nadanym u.d.i.p.).

Na marginesie wskazać również należy, że „wspieranie rozwoju społeczeństwa obywatelskiego” mieści się w statutowych celach, do których realizacji została powołana Fundacja im. Stefana Batorego. Zgodnie bowiem z § 3 Statutu Fundacji: „Celem Fundacji jest popieranie wszechstronnego rozwoju społeczeństwa polskiego, a zwłaszcza działalności społecznej, informacyjnej, kulturalnej, naukowej i oświatowej na rzecz rozwoju rynku i demokracji w Polsce oraz zbliżenia narodów i państw Europy Środkowej i Wschodniej”. § 5 ust. 3 Statutu Fundacji wskazuje z kolei, że „Środki na pokrycie celów Fundacji i pokrycie

kosztów jej działalności pochodzą z: (...) darowizn, subwencji i spadków krajowych i zagranicznych”,

Biorąc pod uwagę specyfikę i przeznaczenie funduszy, których operatorem była Fundacja im. Stefana Batorego, należy uznać, że finansowanie działań związanych z rozwojem społeczeństwa obywatelskiego z funduszy klasyfikowanych przez ustawodawcę w u.f.p. jako „środki publiczne”, należy kwalifikować jako „zadanie publiczne” w rozumieniu u.d.i.p.

Niezależnie nawet od wzajemnych zależności pomiędzy pojęciami „zasobów państwowych” oraz „majątku publicznego”, nie ulega wątpliwości, że środki wydatkowane w ramach funduszy EOG, przeznaczonych na rozwój społeczeństwa obywatelskiego są wykorzystywane do wykonywania zadań publicznych. **Są one wydatkowane na podstawie umowy międzyrządowej i pozostają pod kontrolą publiczną**, co potwierdza dokument pt. *Minutes from the Selection Committee meeting of 9 January 2013 on the selection of the NGO Programme Operator*, podpisany przez Dyrektora Departamentu Programów Ponadregionalnych w Ministerstwie Rozwoju Małgorzatę Wierzbicką (załącznik nr 7-8), który stwierdza *explicite*, że „100% środków, które będą wykorzystane przez Operatora Programu NGO (oraz odbiorców końcowych), będzie wstępnie finansowanych z budżetu państwa. W związku z tym, rząd polski ponosi ryzyko finansowe wobec darczyńców z tytułu prawidłowego wydatkowania wszystkich takich środków i z tytułu ewentualnych nieprawidłowości, które mogą być spowodowane albo działaniami po stronie Operatora albo przez beneficjentów końcowych” (*100% of resources to be used by the NGO Programme Operator (and end recipients) would be pre-financed from the state budget. The Polish government bears, therefore, the financial risk towards the donors for the proper disbursement of all these funds and for potential irregularities that may be caused either by the Operator's actions or the final beneficiaries*).

6. Podsumowanie

Jak wskazano w obu załączonych do Skargi wnioskach kierowanych do Fundacji im. Stefana Batorego, obowiązkiem udostępnienia informacji publicznej objęte są nie tylko organy władzy publicznej, ale także podmioty dysponujące majątkiem publicznym w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p. Nie ulega wątpliwości, że dotyczy to całości środków przekazanych na podstawie umowy międzynarodowej, w oparciu o którą działa Mechanizm Finansowy EOG. Co za tym idzie, środki rozdzielone przez Fundację im. Stefana Batorego miały charakter majątku publicznego – a w konsekwencji wniosek o udzielenie informacji publicznej na temat sposobu ich wydatkowania był uzasadniony.

W opinii Skarżącej, w przedmiotowym stanie faktycznym, również przesłankę wykonywania „zadań publicznych” wskazaną w art. 4 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p., należy uznać za spełnioną. Pełnienie funkcji operatora, który dysponuje środkami przeznaczonymi m.in. na rozwój społeczeństwa obywatelskiego należy klasyfikować jako wykonywanie zadań

publicznych wynikających m.in. z art. 1, 2, 12 oraz 58 Konstytucji RP. Przemawia za tym również stanowisko władzy wykonawczej – w dokumencie podpisanym przez Dyrektora Departamentu Programów Ponadregionalnych w Ministerstwie Rozwoju, którego kopię załączono do Skargi, stwierdzono że rząd polski ponosił „ryzyko finansowe wobec darczyńców z tytułu prawidłowego wydatkowania wszystkich takich środków i z tytułu ewentualnych nieprawidłowości, które mogą być spowodowane albo działaniami po stronie Operatora albo przez beneficjentów końcowych”.

Biorąc pod uwagę powyższe, wnosimy jak w *petitum*.

Adwokat
Tomasz Piotr Chudzinski
Tomasz Piotr Chudzinski
WAW/Adw/6430
07/02/2018 r.

Tomasz Piotr Chudzinski
*pełnomocnik Fundacji Instytut na rzecz Kultury
Prawnej Ordo Iuris*

Załączniki:

1. Pełnomocnictwo dla adwokata Tomasza Piotra Chudzinskiego wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa;
2. Kopia wniosku o udostępnienie informacji publicznej z dnia 31 sierpnia 2017 r. wraz z dowodem jego nadania;
3. Kopia odmownej decyzji Fundacji im. Batorego;
4. Kopia wniosku o ponowne rozpatrzenie wniosku z dnia 6 października 2017 r. wraz z dowodami jego nadania i doręczenia;
5. Wydruk Decyzji Komisji Europejskiej z dnia 11 lutego 2009 r. (N 471/2008, Dz. Urz. UE C 25 z 2 lutego 2010 r.);
6. Tłumaczenie przysięgłe decyzji Komisji Europejskiej z dnia 11 lutego 2009 r. (N 471/2008, Dz. Urz. UE C 25 z 2 lutego 2010 r.)
7. Kopia dokumentu pt. *Minutes from the Selection Committee meeting of 9 January 2013 on the selection of the NGO Programme Operator*;
8. Tłumaczenie przysięgłe dokumentu *Minutes from the Selection Committee meeting of 9 January 2013 on the selection of the NGO Programme Operator*;
9. Wydruk informacji odpowiadającej odpisowi aktualnemu z KRS dla skarżącej Fundacji wraz z kopią uchwały o zmianie funkcji pełnionej przez Jerzego Kwaśniewskiego;
10. Dowód uiszczenia wpisu stałego (100 zł);
11. Odpis skargi.